
Čarovná zátoka

Nora Roberts

Ten příběh se předával z generace na generaci v písničkách i próze, až z něj časem vznikly báje a pověsti. Někteří jim věřili, protože jim přinášely útěchu. A někteří věděli, že ten příběh je pravdivý.

Že v jiném čase a v říši staré jako samo moře tři bohyně vytvořily hvězdy jako dar pro novou královnu. Hvězdu ohně, Hvězdu vody a Hvězdu ledu, jež měly ozařovat všechny světy a do nichž vložily přání silného srdce, silné mysli a silného ducha.

Tyto měsíční bohyně byly strážkyně světů: hlídaly bohy, polobohy, smrtelníky i nesmrtelné. Ač byly samy bytosti světla, věděly, co je válka a smrt, krev a boj.

A kolem nich se pohybovala bohyně temnoty, jejíž srdce stravovala touha po moci a neukojitelná chamtivost. Nerezza, matka lží, hvězdy proklela, ač po nich sama prahla. V noci jejich vzniku za nimi vyslala svoje kouzlo, zatímco stoupaly na oblohu, a očarovala je. Podle její klatby se měly jednoho dne zřítit z jasné blízkosti měsíce.

Až by je získala, všechny tři, až by vládla jejich mocí, měsíc i samo světlo by zanikly a ona by panovala temnotě.

Proto tři měsíční bohyně – jasnovidka Celene, laskavá Luna a válečnice Arianrhod – použily kouzla na jejich ochranu.

Ochrana však vyžadovala obětování a odvahu spolu s obří dávkou naděje.

Hvězdy se skutečně zřítí, tomu zabránit nemohly, ale spadnou potají a zůstanou ukryté do časů jiné říše, dokud se ti, kdo po nich pátrají, nesjednotí, aby je ochránili.

Půjde o šest strážců, odhodlaných riskovat vše, aby udrželi hvězdy mimo dosah zlé Nerezzy.

Šestice strážců se spojí, aby zachránila světlo i všechny světy, a podřídí svému pátrání i boji vše.

Nyní se všech šest skutečně sjelo ze všech koutů světa, spojili se, našli k sobě navzájem cestu a společně prolili krev nepřátel i svoji vlastní, aby objevili první hvězdu. Měsíční bohyně se setkaly znovu.

Na bílé pláži, kde původně vytvořily hvězdy, s radostí a nadějí, pod ledově bílým úplňkem na tmavé obloze.

„Přemohli Nerezzu.“ Luna vzala své sestry za ruce. „Našli Ohnivou hvězdu a dopravili ji mimo její dosah.“

„Schovali ji,“ doplnila Arianrhod. „A provedli to chytře, ale žádná z hvězd nebude mimo její dosah, dokud se nevrátí domů.“

„Porazili ji,“ trvala na svém Luna.

„Ano, prozatím. Bojovali statečně, riskovali v boji všechno a plně se obětovali své snaze. A přesto...“

Podívala se na Celene, která přikývla. „Vidím další krev, další boj a strach. Střetnutí s tmou, při kterém hrozí děsivá bolest a hrozná smrt, jež potrvá navěky.“

„Nepovolí,“ řekla Luna. „Nevzdají se.“

„Prokázali svou odvahu a ta je upřímnější, když ji podbarvuje strach. Nepochybují o nich, sestro.“ Arianrhod vzhlédla k měsíci a k místu, kde měla zářit trojice hvězd. „Ale nepochybují ani o Nerezzině chamtivosti a vzteku. Bude je pronásledovat a útočit na ně znovu a znovu.“

„A najme si jiného smrtelníka.“ Celene se zahleděla na moře jako na černé zrcadlo, v němž viděla stíny toho, co by se mohlo odehrát. „Jeho chamtivost se vyrovná její. Zabíjel a je ochotný zabítet pro menší poklady, než jsou Hvězdy osudu. Je jako jed ve víně, dýka v podávané ruce, ostré zuby ukryté za úsměvem. A v Nerezziných rukách se změní v tvrdou a rychlou zbraň.“

„Musíme jim pomoci. Prokázali svou odvahu, na tom jsme se shodly,“ odpověděla Luna. „Musíme mít možnost nějak jim pomoci.“

„Víš, že nemůžeme,“ připomněla jí Celene. „Všechna rozhodnutí musí učinit bez našeho zásahu. Prozatím jsme udělaly vše, co můžeme.“

„Aegle není jejich královna.“

„Bez Aegle, bez tohoto místa, bez měsíce a nás, které ho uctíváme, by neměli ani svůj svět. Jejich i náš osud a vůbec osudy všech leží v jejich rukou.“

„Jsou jako my.“ Arianrhod konejšivě stiskla Luně ruku. „Nejsou bohové, ale ani obyčejní smrtelníci. Každý z nich má jedinečný dar. Budou bojovat.“

„A nejen to – budou přemýšlet a soucítit, což je stejně důležité jako boj.“ Celene dlouze vydechla. „A budou milovat. Použijí rozum, srdce i ducha stejně jako meč, zuby a magii. Jsou dobře vyzbrojeni.“

„Snad.“ Luna mezi svými sestrami zvedla obličej k měsíci. „Nechť je naše důvěra jejich štítem. Jako jsme my strážkyně světů, oni jsou strážci hvězd. Jsou nadějí.“

„Jsou stateční,“ zopakovala Arianrhod.

„A chytří. Tak.“ Celene s úsměvem zvedla ruku a ukázala na barevný vír letící oblohou. „Míjejí nás cestou k příštímú místu. K jiné zemi, k druhé hvězdě.“

„Nechť je doprovázejí všichni bohové světla,“ zašeptala Luna a vyslala svého vlastního.

Na okamžik, po dobu jediného mávnutí křídel, Annika cítila vůni moře a slyšela zpívající hlasy. Vzápětí zmizely jako rozmlžená vzpomínka ve víru barev a rychlosti, ale naplnily její srdce láskou.

Následovaly vzdechy, ozvěny výjevů, jiný druh hudby. Hořkosladké. To vše ji zaplavovalo jako slzy.

Padala, se směsí radosti a žalu v srdci. Řítla se dolů a otáčela se v bezdeché spirále, která k jejím pocitům přidávala ještě opojné vzrušení a letný závan paniky.

Nyní tlouklo na tisíc křídel, a pak tisíce dalších, a jejich pleskání spolu s poryvy větru vytvářely zvukovou stěnu. Ve tmě se rozzářilo světlo a Annika přistála tak prudce, až si vyrazila dech.

Na okamžik se lekla, že se ocitli v nějaké hluboké, tmavé jeskyni, kde lezou pavouci a – což by bylo mnohem horší – kde čeká Nerezza, aby na ně zaútočila.

Pak se její zorné pole pročistilo. Rozeznala stíny i měsíční svit, ucítila pod sebou pevné tělo a ruce, které ji objímaly. Ten obrys a vůni znala a měla chuť se k němu přitulit, bez ohledu na Nerezzu.

Byl to hotový zázrak, přímo moře zázraků, cítit tlukot jeho srdce, tak rychlý a silný, těsně u jejího.

Pak se trochu pohnul a jednou rukou jí pohladil po vlasech, zatímco druhá jí přejela po pozadí.

Přitiskla se k němu.

„Ehm.“ Obě ruce se jí zvedly k ramenům, ale jeho hlas se ozval natolik blízko, že ji šimral jeho dech. „Jsi v pořádku? Nejsi zraněná? Všichni jste v pohodě?“

Vzpomněla si na přátele – ne že by na ně někdy zapomněla. Ale ještě nikdy se tak netiskla k nějakému muži – k Sawyerovi – a velice se jí to líbilo.

Slyšela hekání, steny a nadávky. Doyleův hlas kdesi blízko podrážděně zabručel: „No to se mi snad zdá, kurva,“ což, jak věděla, byla kletba.

O Doylea si starosti nedělala. Byl koneckonců nesmrtelný.

„To bylo něco,“ ozval se Bran, pár stop od nich. „Jste tu všichni? Sasha je se mnou. Riley?“

„Hustá jízda!“

„Kterou jsi zakončila tím, žes mi vrazila koleno do rozkroku,“ dodal Doyle.

Annika slyšela žuchnutí, které si vyložila tak, že Doyle právě odstrčil Riley a její koleno na stranu –, už zjistila, že rozkrok je u mužů nejchoulostivější částí těla.

„Já jsem tady,“ zavolala a zkusmo se na Sawyerovi trochu zavrtěla. „Spadli jsme z nebe?“

„Nemělo to k tomu daleko.“ Sawyer si odkašlal a k Anničině zklamání se znovu pohnul a posadil se. „Nepodařilo se mi zpomalit, ještě nikdy jsem nenesl šest lidí takhle daleko. Špatně jsem to odhadl.“

„Všichni jsme tady a to je hlavní,“ odpověděl Bran. „Druhá otázka je, jestli jsme tam, kam jsme měli namířeno.“

„Jsme v nějakém domě,“ řekla Sasha. „Vidím okna a za nimi měsíční světlo. Ať jsme kdekoliv, je ještě noc.“

„Doufejme, že nás Sawyer a ten jeho kompas, který dokáže ohýbat prostor i čas, dopravili tam, kam jsme se chtěli dostat. Podíváme se.“

Riley se zvedla na nohy. Vědkyně – archeoložka. Annika si ta slova nechala projít hlavou – mořský národ, z něhož sama pocházela, nic srovnatelného neměl. A neměl ani žádné lykantropy, takže v jejím světě neexistovalo nic jako Riley.

Doktorka Riley Gwinová – pevná štíhlá postava v klobouku se širokou krepou, který jí nějakým zázrakem zůstal na hlavě – přistoupila k oknu.

„Vidím vodu, ale výhled není takový jako z té vily na Korfu – jsme někde výš. Vidím příkrou a úzkou cestu. Navazují na ni schody dolů. Jsem si

docela jistá, že jsme na Capri a přímo v pronajaté vile. Trefa do černého, Sawyere. Sláva poutníkovi a jeho kouzelnému kompasu.“

„Díky.“ Sawyer se zvedl, zaváhal a pak podal Annice ruku, aby jí pomohl vstát. Její nohy sice byly silné a hbité, ale přijala jeho pomoc.

„Zkusím najít světlo,“ řekla Riley.

„S tím můžu něco udělat.“

Bran, který už taky stál a jednou paží objímal Sashu, zvedl ruku. Nad otevřenou dlaní se mu zhmotnila koule světla, která ozářila celou místnost.

Pohled na přátele jí naplnil srdce radostí, stejně jako předtím ta píseň. Jasnovidka Sasha s vlasy jako slunce a očima jako obloha, a čaroděj Bran, v kouzelném světle a tak pohledný. A Riley s jednou rukou na pažbě pistole za opaskem – připravená k obraně – a s tmavě zlatýma očima těkajícíma po pokoji, zatímco Doyle, válečník tělem i duší, stál s taseným mečem.

A Sawyer, především Sawyer, s kompasem cestovatele na dlaní.

Z poslední bitvy si sice odnesli hodně šrámů, ale byli v bezpečí a spolu.

„Je tohle teď náš domov?“ zeptala se Annika. „Je moc hezký.“

„Pokud nás Sawyer neodnesl na špatnou adresu, řekla bych, že to je naše nové ústředí.“ Riley ustoupila od okna, aniž by spustila ruku ze zbraně.

Na dlouhé posteli – ne, pohovce, opravila se v duchu Annika – ležely barevné polštáře. Byla tu křesla a kolem stoly s pěknými lampičkami. Podlaha – jak všichni dobře věděli – byla tvrdá, s velkými dlaždicemi barvy osluněného písku.

Riley přešla k jedné lampičce, stiskla vypínač a lampa se kouzlem elektriny rozsvítila.

„Nejdřív se zorientuju a ujistím se, že jsme na správném místě. Nestojíme o návštěvu policie.“

Vyšla širokým dveřním obloukem z místnosti. Za pár vteřin se rozzářilo další světlo. Doyle zasunul meč do pochvy a vydal se za ní.

„Jsou tady všechny naše věci, nebo to tak aspoň vypadá. A vypadá to, že přistály měkčeji než my.“

Annika vyhlédla z pokoje. Nevěděla, jak by měla nazvat prostor s velkými dveřmi obrácenými směrem k moři a s dveřními oblouky vedoucími do dalších místností, ale přímo uprostřed ležely na jedné hromadě jejich tašky a krabice.

Doyle s tichým zaklením postavil ležící motorku.

„Nejdřív jsem musel přistát s věcmi, aby nám nespadly na hlavu,“ řekl Sawyer. „Tak co, Riley? Trefil jsem se do černého?“

„Odpovídá to popisu, který jsem dostala,“ odpověděla. „I místu. Měl by tu být velký obývák s prosklenými dveřmi, které vedou do... Á, tady to je.“

Rozzářila se další světla, a jak Riley čekala, objevila se před nimi velká místnost s pohovkami, křesly a pěknou výzdobou. Ze všeho nejlepší ale byla široká, velice široká skleněná stěna, za níž bylo vidět nebe a moře.

Annika se rozběhla, aby ji otevřela, ale Riley ji zarazila.

„Ne. Ještě ne. Mají tady alarm. Zním kód. Nejdřív ho musíme vypnout, než cokoliv otevřeme.“

„Panel je tady,“ ukázal Sawyer a poklepal na něj.

„Vteřinku.“ Riley vylovila z kapsy papírek. „Nechtěla jsem ho světit jenom paměti pro případ, že by mi ta cesta rozhodila mozek.“

„Přesuny s mozkiem nic nedělají.“ Sawyer se zazubil a poklepal klouby prstů Riley na hlavu, zatímco zadávala do poplašného systému kód.

„Teď už můžeš otevřít, Anniko.“

Annika poslechla a zatočila se na široké terase. Byla noc, na nebi svítil měsíc a ovanula ji vůně moře podbarvená květinami a citronovníky.

„Je tady krásně! Ještě nikdy jsem tenhle ostrov neviděla z takové výšky.“

„Ale už jsi ho viděla?“ zeptal se Sawyer. „Myslím Capri?“

„Z moře. A zdola, kde jsou jeskyně, hlubiny a kostry lodí, které se plavily kdysi dávno. Jsou tady květiny!“ Dotkla se květů přetékačících z těžkých květináčů se zářivými barvami. „Můžu je zalévat a starat se o ně. To bude můj úkol.“

„Platí. Jsme na správném místě.“ Riley spokojeně kývla a opřela si ruce v bok. „Ještě jednou sláva Sawyerovi.“

„Každopádně bychom si to tu měli projít.“ Bran stál u otevřených dveří a pozorně se rozhlížel po obloze.

Nerezza často útočila z nebe.

„Přidám k tomu poplašnému systému méně obvyklou ochranu,“ dodal.

„Způsobili jsme Nerezze bolest a ublížili jsme jí, takže není pravděpodobné, že by nás napadla ještě dnes v noci, pokud nás tak rychle najde. Ale všem se nám bude spát líp pod závojem kouzel.“

„Rozdělíme se.“ Doyle souhlasně kývl, až se mu zhouply tmavé vlasy kolem drsně pohledného obličeje. Meč nechával v pochvě. „Projdeme to tady a ověříme si, že je tu čistý vzduch a že jsme v bezpečí.“

„Dole by měly být dvě ložnice a ještě čtyři nahoře, spolu s další společnou místností. Není to tak velký a luxusní dům jako vila na Korfu a nebudeme mít tolik prostoru venku.“

„Ani Apolla,“ dodala Annika.

„Jo.“ Riley se usmála. „Po tom psovi se mi bude stýskat. Ale je tu dostatek místa a dům má dobrou polohu. Já se porozhlédnu nahoře.“

„Chceš si jako první zabrat pokoj.“

Riley se na Sashu zazubila, ale pak se zamračila. „Není ti nic, Sasho? Jsi nějaká bledá.“

„Jenom mě bolí hlava. Normálně,“ dodala, když se k ní všichni otočili. „Už se nesnažím potlačovat věštby. Jenom to zkrátka byl dlouhý den.“

„To byl.“ Bran ji přitáhl k sobě a pošeptal jí něco do ucha. Sasha se usmála a přikývla. „Taky půjdeme nahoru,“ řekl a oba zmizeli.

„Podvodníku! Používat kouzla není fér!“ Riley se rozběhla do schodů.

„Tři jsou nahoře, takže my tři prohlédneme přízemí. Radši bych spal tady dole,“ dodal Doyle a rozhlédl se, „blíž k východu.“

„Já taky,“ rozhodl se Sawyer k Anničině zklamání. „Budu to mít blíž ke kuchyni a k jídlu. Uvidíme, jak vypadají pokoje.“

Ložnice byly vedle sebe. Nebyly tak velké jako ty na Korfu, ale s pohodlnými postelemi a pěkným výhledem z oken.

„Vyhovuje,“ prohlásil Doyle.

„Vyhovuje,“ souhlasil Sawyer, když otevřel další dveře, které vedly do společné koupelny se sprchou.

Dveře byly posuvné – zasouvaly se do stěny, což Anniku nadchlo, takže si je několikrát zkusmo otevřela a zavřela, než ji Sawyer vzal za ruku a od táhl ji pryč.

Objevili další místnost se zařízením, které Sawyer označil jako bar, s velkou nástěnnou televizí (Annika televizi zbožňovala) a s velkým stolem se zelenou deskou, na které ležely barevné koule.

Annika po ní přejela rukou. „To není tráva.“

„Plst,“ vysvětlil Sawyer. „To je kulečník – taková hra. Hraješ?“ zeptal se Doylea.

„Že by chlap, co žije několik set let, ještě nehrál kulečník?“

„Já žiju jenom pár desetiletí, ale taky mám za sebou pár partií. Musíme si zahrát.“

Byla tu toaleta – Anniku nepřestávalo fascinovat, jak odlišné významy tohle slovo má – a potom kuchyně s jídelnou. Okamžitě viděla, že Sawyera potěšily.

Spokojeně procházel kuchyní. Jeho vysoká štíhlá postava se pohybovala, jako kdyby nikdy nepospíchal. Annika ho toužila hladit po tmavě zlatých, po cestě rozčuchaných vlasech se světlejšími prameny od slunce. A chtěla mu hledět do očí, šedých jako moře za nejranějšího rozbřesku.

„Italové dobře vědí, co obnáší vaření – i jídlo. Je tu vynikající zařízení.“

Annika už teď taky něco věděla o vaření, a dokonce se naučila připravovat několik pokrmů, takže poznala velký sporák s mnoha hořáky i troubu na pečení. V kuchyňském ostrůvku byl menší dřez, který ji okouzлил, a druhý, větší, se nacházel přímo pod oknem.

Sawyer otevřel skříň, která udržovala věci v chladu – lednici, jak si vzpomněla. „Jsme zásobení. Riley umí zařizovat. Pivo?“

„Samosebou,“ přikývl Doyle.

„Anni?“

„Pivo mi moc nechutná. Je tady něco jiného?“

„Nějaké nealko nápoje, ovocný džus... A moment.“ Ukázal nahoru na polici s lahvemi. „Vino.“

„Vino mi chutná.“

„Tak to máme vyřešené.“ Vybral jednu láhev, podal pivo Doyleovi, sám si taky jedno vzal a přešel ke dveřím. „Špajz, taky vybavený. Takže nám nic nechybí.“

Nahlížel do zásuvek, dokud nenašel nástroj k otevření vína. Vývrtku – takové legrační slovo.

„Nevím, jak ostatní, ale já hlady šilhám. Při přesunu tolika lidí na tak velkou vzdálenost člověku vytráví.“

„Taky bych jedl,“ souhlasil Doyle.

„Něco uklohním. Riley měla pravdu, Sasha je bledá. Najíme se, napijeme, uvolníme.“

„Tak se do toho pusť. Já obhlédnu pozemek.“ Doyle s mečem v pouzdře na zádech prošel dalšími širokými skleněnými dveřmi.

„Můžu ti pomoci s přípravou jídla.“

„Nechceš si jít zabrat pokoj?“

„Baví mě pomáhat s vařením.“ A hlavně tobě, pomyslela si Annika.

„Dobře, nebude to nic složitého. Těstoviny s máslem a bylinkami. A máme tady... jo, máme rajčata a mozzarella.“ Vytáhl z lednice sýr a podal jí rajče z mísy na lince. „Pamatuješ si, jak se krájí?“

„Ano, umím je nakrájet moc dobře.“

„Tak je nakrájej a najdi talíř nebo tác.“ Rozpřáhl ruce, aby jí ukázal, jak velký má na mysli.

Měl silné paže, ale uměl je používat s jemností. Annika považovala jemnost za jistý druh síly.

„Rozprostři rajčata a dej na ně sýr,“ pokračoval v udílení pokynů, takže ho Annika raději poslouchala. „A zakapej je olivovým olejem.“ Postavil na linku láhev.

„Pokapu je olivovým olejem.“

„Správně. Pak vezmi tohle.“ Přešel k okennímu parapetu, na kterém stály nějaké květináče, a odlomil snítku s lístky. „To je bazalka.“

„Vzpomínám si. Dodává chuť.“

„Jo. Trochu ji nasekej, posyp s ní ta rajčata, namel na ně trochu pepře, a máme vystaráno.“

„Vystaráno.“

„Máme hotovo,“ vysvětlil.

„To zvládnou.“

Potěšeně si spletla černé vlasy k pasu do copu, aby jí nepřekážely, a pustila se do práce, zatímco Sawyer dal na sporák hrnc s vodou, nalil jí víno a popíjel pivo.

Ráda s ním trávila takové klidné chvíle a užívala si je. Věděla a byla smířená s tím, že budou zase bojovat. Čeká je další bolest. I s tím se smířila. Ale dostala dar. Nohy, které jí umožňovaly vyjít z moře na souš, byt jen na krátký čas. Přátele, kteří jí byli dražší než zlato. Cíl, který byl jejím úkolem i odkazem.

A především Sawyera, kterého milovala dřív, než vůbec věděl o její existenci.

„Zdají se ti sny, Sawyere?“

„Cože?“ Roztržitě, s cedníkem v ruce, se na ni ohlédl. „Jistě. Ty se zdají skoro všem.“

„Sníš někdy o tom, co bude, až splníme svůj úkol a získáme všechny tři hvězdy? Až budou Hvězdy osudu v bezpečí před Nerezou? Až už nebude třeba bojovat?“

„Je těžké dívat se tak daleko, když jsme uprostřed bojů. Ale ano, někdy na to myslím.“

„Co si přeješ ze všeho nejvíc, až bude po všem?“

„Já nevím. Tenhle úkol patří k mému životu už hrozně dlouho – přinejmenším pátrání, když už ne boj.“

Ale přerušil práci a zamyslel se. To, jak uměl někomu nebo něčemu věnovat pozornost, Annika taky považovala za sílu.

„Možná nám bude stačit vědomí, že jsme udělali všechno, co jsme museli, sedneme si na teplou pláž a budeme se na ně dívat na nebi. Vidět ty tři hvězdy tam, kde mají být. Vědět, že tam jsou díky nám. To je docela velký sen.“

„Nesníš o bohatství nebo dlouhém životě?“ Zadívala se na něj. „Nebo o nějaké ženě?“

„Pokud bych si mohl vybrat něco takového, byl bych pitomec, kdybych po tom nesáhl.“ Na okamžik se odmlčel a prohrábl si vlasy. „Ale mít u sebe přátele, kteří bojovali po mém boku, a tu teplou pláž? To by mi stačilo. Připočítej chlazené pivo, a zní to dokonale.“

Annika se nadechla, aby řekla něco dalšího, ale to už se vrátil Doyle.

Byl sice vysoký a mohutný, ale pohyboval se velice tiše.

„Nemáme tady takový venkovní prostor na trénink, jako jsme měli v Řecku, ale je tady citronovníkový hájek, který se dá využít, a větší soukromí, než jsem čekal. Ačkoliv Bran ho může ještě posílit. Je tady zahrada – menší než u vily na Korfu. A květináče s bylinkami a rajčaty na terase. Velký stůl, schovaný pod pergolou s vínem. Bude tam příjemný stín, ale možná nás budou otravovat včely. Máme bazén.“

„Vážně?“

„Taky menší než na Korfu. Je vzadu za domem a nejspíš právě kvůli němu vysázeli po obou stranách pozemku stromy. Chtěli mít trochu soukromí. Chceš si vybrat pokoj?“

„Je mi to jedno. Vyber si ty.“

„Vyberu. Odnesu si tam svoje věci.“

Doyle odešel a objevila se Riley.

„Vy mi čtete myšlenky.“ Přistoupila k Annice a objala ji kolem pasu. „Padám hlady. Co budeme mít?“

„Sawyer vaří těstoviny a já připravuju rajčata se sýrem, olejem a bylinkami. Najíme se, napijeme a uvolníme.“

„Paráda.“

„Přítel tvých přátel pro nás vybavil kuchyni,“ řekl Sawyer Riley.

„Jo, jsme jeho dlužníci. Pivo, nebo víno?“ Aby si usnadnila rozhodování, napila se ze Sawyerovy lahve a ochutnala z Anničiny sklenky. „Těžká volba. Budeme mít těstoviny, proto si dám spíš víno. Bran a Sasha mě předhonili u hlavní ložnice – ale budou v ní dva, takže je to fér.“

„Doyle a já budeme spát dole. Jsou tu dva pokoje s koupelnou. Vyhovují.“

„Prima. Anniko, můžeš si nahoře vybrat ze zbylých pokojů. Poslední prázdný využijou Bran se Sashou jako ateliér a kouzelnickou dílnu. Nahoře je taky terasa. Nemůžeme odtud chodit rovnou k pláži, ale můžeme tam jezdit lanovkou.“

„Co je lanovka?“ zeptala se Annika.

„Něco jako vlak, jenže ve vzduchu. Zaplatíš a můžeš sjet k městu, blíž k pláži, nebo...“

„Chci se projet! Můžeme hned zítra?“

„Možná. K obchodům v Anacapri je to slušná štreka a zpátky se musí šlapat do kopce. A do města Capri je potřeba jezdit autobusem nebo taxíky. V Anacapri nejsou auta. Jestli nějaké budeme potřebovat, seženu ho a necháme ho zaparkované v Capri, ale z větší části budeme odkázaní na vlastní nohy nebo veřejnou dopravu. Obhlédnu si okolí domu.“

„Doyle už ho obhlížel.“ Sawyer hodil do hrnce s vroucí vodou špagety.

Riley zaváhala a podívala se ke dveřím. Pak pokrčila rameny. „Nemá smysl, abych ho kopírovala.“

„Máme bazén,“ oznámila jí Annika.

„Jo, já vím. A možná ho i vyzkouším, než si půjdu lehnout. Venku je i stůl, ne? Co kdybychom se najedli tam?“

„Jsem pro. Můžeš prostřít.“

Riley si nalila víno a zvedla sklenku k Sawyerovi jako v přípitku. „Jdu na to.“ A sáhla po další sklenici, když do kuchyně přišli Bran se Sashou. „Vino? Vráti ti do tváří trochu barvy.“

„Vino si dám moc ráda. I jídlo. Sawyere, Anniko, jste skvělí.“

„Italské pivo? To je něco pro mě.“ Bran otevřel lednici a jedno si vzal. „Kde je Doyle?“

„Náš nesmrtelník si odnáší věci do pokoje.“ Sawyer zamíchal špagety. „Obsadíme ty dva pokoje tady dole.“

„Takže si můžeš vybrat jeden ze dvou pokojů nahoře, Anniko.“

„Riley říkala, že potřebujete pokoj na malování a na Branova kouzla. Měli byste si vybrat vy. Já se spokojím s tím, co zbude.“

„Jestli ti to vážně nevádí, vezmeme si pokoj naproti našemu. Z těch dvou zbylých je to ten menší, ale dost velký na to, co v něm potřebujeme dělat. A ty budeš mít výhled na moře. Určitě budeš radši usínat a probouzet se s mořem před očima.“

Annika Sashu dojatě objala. „Děkuju.“

„Já bydlím naproti tobě,“ řekla jí Riley. „Mám sice ráda výhled na moře jako každý, včetně mořských panen, ale ten citronovníkový hájek má taky něco do sebe.“

„A pohlídáš nám záda,“ doplnil Bran.

„To taky. Najíme se venku. Jen co najdu talíře.“

Našla je, stejně barevné jako polštáře na pohovce. Se Sashinou pomocí šla prostřít a Annika pečlivě přidala k rajčatům bylinky.

„Je to tak správně? Udělala jsem to, jak jsem měla?“

Sawyer se podíval na podnos. „Vypadá to skvěle. Potřebuju už jenom pár minut, abych dodělal zbytek.“

„Ale musíme mít svíčky! A květiny.“ Annika vyběhla, aby našla věci, které považovala za nezbytné pro náležitě prostřený stůl.

Sawyer ochutnal těstoviny a vypnul hořák. „Je Sasha v pořádku?“

„Zdá se, že je trochu otrěsenější než my ostatní. Jídlo a odpočinek by ji měly postavit na nohy.“ Bran se ohlédl na Doylea, který právě vešel. „Přidal jsem základní ochranné kouzlo – na dům i okolní pozemky, ale před spaním ho ještě musíme posílit o další vrstvu. Dřív nebo později nás Nerezza najde a bude hodně našťvaná.“

„Najde nás,“ souhlasil Sawyer, zatímco cedil špagety. „Ale bude pro ni mnohem těžší najít Ohnivou hvězdu tam, kde jsi ji schoval.“

„Z toho podle mě plyne, že po té druhé půjde ještě tvrději.“ Doyle zvedl pivo a obrátil ho do sebe. „Na jejím místě bych usoudil, že jsem v prvním kole podcenil protivníky. Její hrdost ji dovede ke stejnému závěru. Vrhne se na nás větší silou a krvavěji.“

„A možná i s větším rozmyslem,“ dodal Bran. „Zatímco doteď jednala převážně jenom ve vzteku. A ať nás to stálo cokoliv, ji to stálo víc. Pokud je chytrá, rozmyslí si strategii, místo aby použila hrubou sílu. Musíme se na to připravit.“

„Musíme se především najít.“ Sawyer vyklopil špagety do mísy a přidal k nim předem připravené máslo s bylinkami. „A vyspat.“

„Máš pravdu. A musíme oslavit, aspoň krátce, skutečnost, že jsme v bezpečí, celí a spolu.“

„A připravení hledat další hvězdu.“

Bran kývl na Doylea. „Ano, další hvězdu. Nemůžeme nijak vědět, jestli vodní nebo ledovou, aspoň zatím. Ale osud nás poslal sem, kde se neoceníitelné Riley znovu podařilo zajistit nám střechu nad hlavou, posteť a jídlo. Stačí, když se nad vlastní strategii zamyslíme zítra.“

„Bude to muset stačit, protože jídlo je už hotové. Vezměte ten podnos, ano? A víno. A dal bych si další pivo.“

Sawyer vyšel do citronově voňavé noci, v níž srpek měsíce zaléval zemi i moře modravou září.

Annika, jak bylo jejím zvykem, vytvořila z ubrousků pugét a snesla svíčky z celého domu.

„Nemohla jsem najít...“ Vypadlo jí správné slovo, a tak gestem naznačila škrtnutí.

„Sirky,“ doplnil Sawyer.

„O to se postarám já.“ Bran jednoduše luskl prsty a čajové i vysoké svíčky se rozhořely.

Annika se smíchem zatleskala a přiskočila k Branovi, aby ho objala.

„Sashu a Riley už jsem objala. Jsme všichni společně na novém místě.“ Otočila se a objala Doylea – dokonce se jí ho podařilo přimět k úsměvu. „Máme dobré jídlo a dobré přátele.“

Nakonec objala Sawyera a vdechla vůni, která byla jen jeho. „Nerezza není s přáteli a nemůže mít to, co my.“

„Ani to nechce.“

Sasha se zakymácela a narovнала se do plné výšky. Oči jí potemněly – v tu chvíli viděla víc než moře a měsíc.

„Nepřeje si mít přátele, lásku ani náklonnost. Je v ní jen temnota, lži, chamtivost a chorobná ctižádost. Sama je temnotou. Teď zuří, poznala bolest. Ale brzy začne slídit a vymýšlet plány. Přijde. Je žíznivá, prahne po naší krvi, protože nic jiného nemůže ukojit její žízeň. Přijde bez ohledu na to, jak silnou kolem našeho světa zatáhneme oponu. Koule všeho nás najde. A najde si někoho dalšího, kdo se přidá k pronásledování. Chamtivost oslepuje a svazuje. Bohyně se spojí s člověkem, člověk se spojí s bohyní

v obchodu zpečetěném krví. Na tomto ostrově, v těchto vodách, v písniích i vzdeších proběhnou další bitvy. Poteče krev, rozšíří se bolest. A s úsměvy přijde zrada. Na tomto ostrově, v těchto vodách, v písniích i vzdeších čeká hvězda, modrá a čistá, na nevinné a odvážné. Vodní hvězdu netvoří slzy, ale budou prolity, než ji nalezneme.“

Znovu se zapotácela, bílá jako stěna. Bran ji k sobě přitáhl a pevně ji objal. „Jen dýchej, *fáidh*.“

„Nevzpírala jsem se tomu. Přisahám, že jsem se to nesnažila zastavit. Já jenom... Všechno se najednou houvalo.“

„To je tím přesunem. Ještě nikdy jsem necestoval s jasnovidkou, aspoň ne takhle,“ dodal Sawyer.

„Rozhozený mozek?“

Sawyer loupl očima po Riley. „To přesně ne, ale její vidění možná potřebovalo čas, aby se, já nevím, nakalibrovalo. Chceš trochu vody? Donesu vodu.“

„Ne, ne, jsem v pořádku. Už je to lepší.“ Sasha vydechla. „Opravdu je to lepší. Jako kdybych nedokázala najít rovnováhu. Teď už to jde. Takže ano, možná to bylo tím přesunem. Bože, to byl ale den, nemám pravdu? Potřebuju si sednout.“

„A najíst se.“ Annika rychle naložila na talíř špagety a nabrala rajčata s mozzarellou. „Musíš se najíst.“

„Najím se. Všichni se najíme. Přišlo to tak rychle. Jako kdyby mě to vidění najednou dohnalo a narazilo do mě. A velká část z něj byla tak brutální. To, co jsem cítila... Její vztek a potřebu nás zničit. Teď už nás nechce jenom zranit nebo zabít, ale přímo zničit.“

„Říkala jsi, že si někoho najde,“ připomněla jí Riley. „Nějakého člověka.“

„Ano, ale nevím, jestli půjde o muže, nebo o ženu. Někoho si najde a ta osoba s ní spojí síly.“

„Po boji proti bohyni se nebojím žádného smrtelníka.“ Doyle si naložil jídlo na talíř.

„Říká člověk, který nemůže zemřít,“ broukla Riley. „Lidi jsou prohnání, lstiví a nebezpeční. Jestli se Nerezza s někým dohodne, bude to proto, že jí ten člověk bude užitečný. Pozor na aroganci.“

Sawyer podal mísu Annice. „Teď už tedy víme, jakou hvězdu na Capri hledáme. Vodní. Aspoň jeden bod, který můžeme vyškrtnout ze seznamu věcí, na které potřebujeme přijít.“

„Je modrá a krásná. Nadpozemsky modrá. Nevím, jestli dokážu vystihnout její odstín barvami. Ohnivá hvězda zářila a žhnula. Tahle...“ Sasha na vteřinu zavřela oči. „Tahle zářila a zdálo se, jako kdyby se... vlnila. Možná proto, že je vodní.“

Natočila špagety na vidličku, ochutnala a znovu zavřela oči. „Vynikající, Sawyere. Naprosto dokonalé. Vezmu si ranní směnu.“

„Ne, já se o snídani postarám. Ty si vezmi ráno volno.“

„Můžu ti zase pomoci.“

„Vidíš?“ Sawyer kývl na Anniku. „Mám schopného a ochotného kuchtíka.“

„Tohle jsem dělala já.“ Annika opatrně ochutnala salát. „A je to dobré.“

„Zatraceně dobré,“ potvrdila Riley a přidala si. „Já se zítra pustím do výzkumů. Možná se někomu zdá moc jednoduché, že by Vodní hvězda byla ve vodě, ale ta první hvězda byla – nebo aspoň pod vodou. Znam tady pár jeskyní, na souši i v moři. Zjistím o nich víc.“

„Mluvila jsi o zemi i moři,“ ozval se Bran. „O písničkách a vzdeších.“

„Jako když jsme letěli.“

„Cože?“

„Nemyslím opravdový let,“ odpověděla Annika Sawyerovi. „Ale to, jaké by to bylo, kdybychom letěli, nebo aspoň jak si představuju let. Myslím ten přesun. Písně a vzdechy, když jsi nás bral sem.“

„Jaké písně a vzdechy, Anniko?“ Bran se na ni zadíval.

„Vy jste je neslyšeli?“

„Ne.“ Bran se rozhlédl kolem stolu. „Myslím, že nikdo z nás nic neslyšel.“

„Já jsem slyšela jenom tornádo.“ Riley se dívala na Anniku, ale nepřestávala jíst. „Už jsem jich pár zažila a přesně tak mi zněl přesun se Sawyerem. Ty jsi slyšela zpěvy a vzdechy?“

„Jenom na chvíli. Bylo to krásné. Naplnilo...“ Přitiskla si ruku k srdci. „Naplnilo mi to srdce radostí. Vnímala jsem vítr, barvy a světlo. Bylo to velice vzrušující. Potom písňe, hudba se slovy, která jsem pořádně neslyšela. A vzdechy, ale ne smutné – nebo aspoň ne jenom smutné. Sladké, s trochou smutku. Trocha smutku přimísená k radosti. Říkám to správně?“

„Že by měly mořské panny speciální sluch?“ napadlo Riley. „Vodní hvězda, mořská panna. Zajímavé.“ Spolkla další sousto špaget a usmála se. „Budeme potřebovat loď. Nějakou seženu.“